

בש"פ 3081/15 - מדינת ישראל נגד סמיח רגבי

בבית המשפט העליון

בש"פ 3081/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: סמיח רגבי

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 3.5.2015 במ"ת 29675-02-15 שניתנה על ידי
כבוד סגן הנשיא מ' דרורי

תאריך הישיבה: ט"ז באייר התשע"ה (5.5.2015)

בשם העוררת: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג; עו"ד מרים בן-גל

בשם המשיב: עו"ד דרוויש נאשף; עו"ד עיסא אבו אלקיעאן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי (כבוד סגן הנשיא מ' דרורי) במ"ת 29675-02-15 במסגרתה הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

1.

אישום נגד נאשמים נוספים באותה הפרשה: רביד שרי (להלן: רביד) ומחמד שוויקי (להלן: מחמד). האישום הראשון מייחס למשיב

עמוד 1

עבירות של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק, התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק וגניבה לפי סעיף 384 לחוק (הנאשמים הנוספים בפרשה הואשמו גם הם באותן העבירות). האישום השני מייחס למשיב עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק (עבירה זו מיוחסת גם למחמד).

על-פי המתואר באישום הראשון, המשיב הוא בן דוד של פאיז רגבי (להלן: פאיז), שהיה בן זוגה של רביד עד סמוך לפני האירועים נושא כתב האישום. לפאיז ורביד היה סכסוך עם אחמד בדראן (להלן: אחמד) והודיה אללוף (להלן: הודיה), שהיו בני זוג. אחמד והודיה התגוררו בשכירות בחדר המצוי בקומה שניה בבית פרטי בירושלים ובקומה השלישית של אותו הבית התגוררה אורית לונדון ז"ל (להלן: המנוחה) עם בעלה. ביום 23.1.2015 בשעות הערב, טילו המשיב, רביד ומחמד בעיר תל אביב ובמהלך הערב הם תכננו להגיע לביתם של אחמד והודיה על מנת לשרוף את חדרם, על רקע הסכסוך האמור. לשם כך, התקשר המשיב לאחמד לוודא כי הוא והודיה אינם בבית. בערך בשעה 3:05 באותו הלילה הגיעו השלושה למקום ובעוד מחמד ממתין ברכב, עלו רביד והמשיב לחדרם של הודיה ואחמד, המשיב פרץ את דלת החדר באמצעות כלי פריצה והשניים הציתו במצית את הסדינים שהיו על המיטה, לקחו בגדים ובשמים השייכים לזוג ויצאו מהחדר כאשר האש אחזה בכחצי ממזרון המיטה. כתוצאה ממעשיהם, התלקחה בחדר שריפה והעשן שנוצר עלה אל הקומה השלישית שם שהתה אותה שעה המנוחה בגפה. בסמוך לשעה 3:19 הגיע למקום צוות כיבוי אש שפינה את המנוחה לבית החולים במצב של הרעלת תחמוצת פחמן שנגרמה עקב שאיפת עשן ולאחר כשבועיים בהם היתה נתונה במצב של מוות קליני, היא נפטרה. על-פי המתואר באישום השני, לפני שנעצרו המשיב ומחמד, תיאמו השניים כי אם יעצרו על-ידי המשטרה יספרו גרסה זאת, לפיה רביד ביקשה מהם להסיע אותה לביתם של אחמד והודיה על מנת להביא בגדים משם ובעוד שהיא עלתה לחדר לבדה, הם המתינו לה בחוץ. כן נטען באישום השני כי במהלך הדיונים בעניינו של מחמד (אשר נעצר לפני המשיב) בבית המשפט, התקשר המשיב לקרובי משפחתו ואלה תיארו בפניו את התקדמות ההליכים בתיק נגד מחמד ואת הגרסאות שמסר הלה בדיון ובחקירתו במשטרה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה העוררת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב וכן כי העבירות המיוחסות לו מקימות עילת מעצר וחזקת מסוכנות. ביום 12.2.2015, עם הגשת כתב האישום, ביקש הסניגור לדחות את הדיון בבקשה להארכת מעצר לצורך דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה וכן עתר לעריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב. העוררת התנגדה לעריכת תסקיר אך בית המשפט נעתר לבקשה והורה על עריכת תסקיר כמבוקש.

בתסקיר שהוגש (להלן: התסקירה הראשון), אשר התבסס בעיקרו על שיחה שניהלה קצינת המבחן עם המשיב באמצעות מתורגמן, עמד שירות המבחן על כך שהמשיב מרוכז בעצמו ואינו עוסק ברגשותיהם של הסובבים אותו וכן על כך שהשיחה עמו מתאפיינת בחוסר אותנטיות. שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות פוגעת כלפי אחרים בחומרה גבוהה, בעיקר במצבים בהם קיים איום על דימויו העצמי של המשיב. כמו כן, העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה לשיבוש מהלכי משפט מצדו של המשיב, בעיקר בשל יכולת השפעתו על אחרים. שירות המבחן בחן את חלופת המעצר שהציע המשיב, אשר כללה את אמו, שני אחיו ואחותו כמפקחים, ומצא אותה בלתי מתאימה לאחר שהתרשם כי בני המשפחה טרודים בחייהם ולא יוכלו לפקח עליו באופן רציף, ובאשר לאם ציין כי היא נוקטת כלפיו עמדה מגוננת ולא מותירה רושם סמכותי. מטעמים אלה, לא המליץ שירות על שחרורו של המשיב ממעצר.

3. בדיון שהתקיים לאחר הגשת התסקיר הסכים הסניגור לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אך טען לכרסום בראיות בנקודות מסוימות ולכך שעילת המעצר היא ברף התחתון ומחייבת לשקול את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. הסניגור הוסיף וטען בדיון כי התסקיר הראשון לוקה בפגמים ובראשם העובדה שהוא נערך לאחר שיחה בין קצינת המבחן למשיב שהתנהלה בחלקה בעברית, שפה שהמשיב אינו שולט בה במידה מספקת, ועל כן הוא עתר לקבלת תסקיר נוסף, שיערך על-ידי קצין מבחן דובר ערבית. בהחלטתו קבע בית המשפט כי יש ראיות לכאורה ועילה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. כן הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שני בעניינו של המשיב וקבע כי על אף שהסיכוי שיהיה שינוי במסקנת שירות המבחן אינו גבוה, המשיב זכאי לכך שעניינו יבחן על-ידי קצין מבחן דובר ערבית. בית המשפט נמנע באותה החלטה מלחוות דעה בשאלה האם המעשים המיוחסים למשיב מעידים כשלעצמם על דרגת סיכון גבוהה ובעניין זה, כך קבע, יש מקום להמתין להערכת שירות המבחן בתסקיר השני. שירות המבחן מצידו הגיש לבית המשפט קמא בקשה לעיון חוזר בהחלטתו להורות על קבלת תסקיר מעצר נוסף בעניינו של המשיב, אך בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט ביום 24.3.2015.

4. בתסקיר מיום 19.4.2015 שנערך על-ידי קצינת מבחן דוברת ערבית (להלן: התסקירה השני), עלה כי לצד התרשמות מיכולתו של המשיב להתייחס להליך קבלת ההחלטות השגוי שאפיין את התנהלותו בערב האירוע נושא כתב האישום, עדיין קיימים חוסר אונטיות מסוימת וגישה מצמצמת ומטשטשת מצדו. שירות המבחן העריך כי מדובר בצעיר הנוטה להתנהגות פורצת גבולות כשברקע דימוי עצמי פגוע וצורך בנראות, הכרה ושליטה. אשר לרמת המסוכנות, הוערך כי הסיכון למעורבות חוזרת בעבירות אלימות פחתה לבינונית וכך גם באשר למידת החומרה של האלימות הצפויה, אך באשר לרמת הסיכון לשיבוש מהלכי משפט הוערך כי היא נותרה גבוהה. שירות המבחן הוסיף ובחן את חלופת המעצר שהוצעה בבית אחותו של המשיב בבית חנינא, בפיקוח האחיות, אמו ואחיו של המשיב, והתרשם כי אף שבני המשפחה מגויסים לסייע למשיב, הם יתקשו לזהות את גורמי הסיכון ולפקח עליו באופן יעיל. לפיכך, העריך שירות המבחן כי חלופת המעצר המוצעת אינה יעילה, לא תצמצם את המסוכנות הנשקפת מהמשיב והוא לא בא גם בתסקיר השני בהמלצה על שחרורו של המשיב ממעצר.

5. בדיון שהתקיים ביום 28.4.2015 לאחר הגשת התסקיר השני, ביקש הסניגור שהות להציג חלופת מעצר שונה מזו שנבחנה על-ידי שירות המבחן ועל אף התנגדות העוררת, נעתר בית המשפט לבקשה והורה על דחיית הדיון ליום 3.5.2015. בדיון מיום 3.5.2015, הציע הסניגור ארבעה מפקחים חדשים בנוסף על האם והאחות שכבר נבחנו על-ידי שירות המבחן ונמצאו לא מתאימות. המפקחים נחקרו בבית המשפט ובסופו של יום הורה בית המשפט על שחרור המשיב לחלופת מעצר בדירה שכורה בבית צפא בפיקוחם ובאיזוק אלקטרוני. תנאי נוסף למעצר הבית שנקבע הוא כי כל אחד מששת המפקחים יחתום על כתב ערבות בסך של 25,000 ש"ח ויפקיד סך של 10,000 ש"ח. במוקד החלטתו לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, התייחס בית המשפט לכך ששירות המבחן הפחית את הערכת הסיכון הנשקפת ממנו מגבוהה לבינונית וכן הוסיף והתייחס לכך שהמפקחים יפקידו סכומי כסף גבוהים שיהוו בטוחה לקיום החלטת השחרור. בנוסף, קבע בית המשפט כי האם והאחות יכולות להוות מפקחות אפקטיביות על המשיב וכי אין באמונתן כי המשיב חף מפשע כדי להשליך על יעילות הליך הפיקוח.

להשלמת התמונה יצוין כי מחמד שוחרר אף הוא לחלופת מעצר. בהחלטת השחרור של מחמד (מ"ת 29588-02-15 מיום 9.3.2015) עמד בית המשפט על הנסיבות האופפות את עניינו: היעדר עבר פלילי והערכת שירות המבחן כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו לביצוע עבירות אלימות הינה נמוכה עד בינונית, לצד הערכה נוספת כי קיימת רמת סיכון גבוהה לשיבוש מהלכי משפט מצידו, בעיקר אם יופעל עליו לחץ על-ידי שותפו לפרשה. בית המשפט המחוזי לא התעלם מכך ששירות המבחן לא המליץ על שחרורו של

מחמד, אך סבר כי על אף האמור בתסקיר שירות המבחן, יש לשחרר את מחמד ממעצר ועל החלטתו זו לא הוגש ערר. הליכי המעצר בעניינה של רביד טרם הסתיימו ולעת הזו קבוע דיון בעניינה ליום 7.5.2015.

6. מכאן הערר שבפני.

העוררת טוענת כי מן המשיב נשקפת מסוכנות רבה וכי לא היה מקום לשחררו לחלופת מעצר. מסוכנות זו נלמדת, בין היתר, ממעשיו של המשיב המפורטים בכתב האישום ולטענת העוררת, העובדה שהמשיב תכנן להצית חדר בתוך בית מגורים פרטי, שמתגוררים בו אנשים נוספים, מלמדת על האדישות הרבה שלו לחיי אדם שאכן קופחו כתוצאה ממעשיו. העוררת סבורה כי בית המשפט המחוזי שגה בהסתמכו על השינוי בהערכת המסוכנות שהופיע בתסקיר השני ולטענתה שינוי זה לא הובהר כל צורכו ומכל מקום היא טוענת כי גם בתסקיר השני לא הומלץ על שחרור המשיב לחלופת מעצר. העוררת מוסיפה וטוענת כי החשש לשיבוש מהלכי משפט מצדו של המשיב מחזק אף הוא את עמדתה כי לא היה מקום להורות על שחרורו, והיא מציינת בהקשר זה כי החשש לשיבוש עודנו שריר וקיים שכן משפטו טרם החל. אשר לטיב חלופת המעצר, טוענת העוררת כי שתי המפקחות שאישר בית המשפט לא נמצאו מתאימות על-ידי שירות המבחן וכי ארבעת המפקחים הנוספים לא נבחנו כלל על-ידי גורם מקצועי והיא סבורה כי הם לא יוכלו לפקח על המשיב כנדרש. מטעמים אלה, עותרת העוררת לקבלת הערר.

7. הסניגור טוען מנגד כי יש לדחות את הערר והוא מציין כי בניגוד לטענת העוררת, המסוכנות הנשקפת מן המשיב אינה גבוהה שכן צירוף הנסיבות אשר הוביל לביצועם של המעשים נושא כתב האישום היה ייחודי ואין כל צפי שישנה. לטענתו, גם מן התסקיר השני נלמד כי מדובר במעידה חד פעמית אשר על אף התוצאה הקשה שלה, אינה מלמדת על רמת מסוכנות גבוהה. בעניין זה נטען כי המשיב נגרר למעשה אחרי רביד שהייתה הדמות הדומיננטית בפרשה וכי הוא נעדר עבר פלילי. אשר לראיות לכאורה, טוען הסניגור כי לא היתה מצידו הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לאישום השני וכי התסקיר השני בעניינו של המשיב הוא חיובי בעיקרו ומעיד על שיפור בהערכת שירות המבחן באשר לאפשרות לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. הסניגור מפנה אל ההלכה לפיה בית המשפט אינו מחויב לפעול כהמלצת שירות המבחן ובנסיבות המקרה דנן, כך הוא טוען, בדיון קבע בית המשפט כי יש להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר למרות ששירות המבחן לא המליץ על כך. הסניגור מוסיף וטוען כי הנאשם הנוסף בפרשה, מחמד, שוחרר לחלופת מעצר בהחלטת בית המשפט המחוזי והעוררת לא הגישה ערר על כך. גם מטעם זה, סבור הסניגור כי אין להתערב במסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא, אחרת יופלה המשיב לרעה לעומת מחמד ללא הצדקה. אשר לטענות העוררת בנוגע לטיב חלופת המעצר מציין הסניגור כי הוא מסכים שארבעת המפקחים שלא נבחנו על-ידי שירות המבחן יבדקו על-ידו וכן הוא מסכים שתנאי השחרור של המשיב יוחמרו כך ששניים מתוך ששת המפקחים שנקבעו יידרשו להיות עמו בכל זמן נתון.

בתשובתה לטענות הסניגור, מציינת התובעת כי הראיות לכאורה הנוגעות לעבירת שיבוש מהלכי משפט באישום השני הן מבוססות והפנתה בהקשר זה לתמלילי האזנות סתר שבוצעו למשיב בעת ניהול הליכי המעצר של מחמד שנעצר לפניו, ובפרט לשיחה שניהל המשיב עם אדם בשם נהאד אשר במהלכה סיפר לו המשיב כיצד מחמד והוא תאמו עדויות והביע כעס על כך שמחמד לא חזר בבית המשפט על הגרסה שעליה סיכמו השניים. התובעת הפנתה בהקשר זה גם לחקירתו הראשונה של מחמד במשטרה אשר במהלכה אכן מסר תחילה את אותה הגרסה שתאם עם המשיב. בהתייחס לשחרורו של מחמד לחלופת מעצר טוענת העוררת כי ישנם טעמים טובים לאבחנה בין עניינו של המשיב ועניינו של מחמד ובראשם חלקו הקטן יותר של מחמד באירוע. על כן לגישה אין לגזור

מסקנות משחרורו של מחמד לגבי עניינו של המשיב.

8. דין הערר להתקבל.

עיקר המחלוקת בין הצדדים נוגעת למידת המסוכנות הנשקפת מן המשיב ולעוצמת החשש כי ישבש הליכי משפט, וכן לשאלה האם יש בחלופת המעצר שנקבעה כדי לאיינם. שירות המבחן, שנדרש לסוגיה, סבר בתסקיר השני כי מן המשיב נשקפת מסוכנות בינונית לביצוע עבירות אלימות ומסוכנות גבוהה לשיבוש מהלכי משפט. כמו כן סבר שירות המבחן כי חלופת המעצר שהוצעה בשלב עריכת התסקיר, אינה הולמת ומשכך נמנע מלהמליץ על שחרורו. בית המשפט המחוזי סבר אחרת וקבע כי למרות המלצת שירות המבחן ומשהוצגו בפניו ארבעה מפקחים נוספים, ניתן להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאי הערובה ובתנאים הנוספים שקבע.

אכן, הלכה היא כי המלצת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד ואין בית המשפט כבול אליה (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, פס' 6 (29.6.2005)). עם זאת, הודגש בפסיקה כי ככלל לא יסטה בית המשפט מהמלצה שלילית של שירות המבחן אלא אם כן קיימים נימוקים כבדי משקל המצדיקים זאת (ראו, למשל, [מדינת ישראל נ' אשד, פס' 13 (18.4.2007)]). אינני סבורה כי בנסיבות המקרה דנן היה מקום לחרוג מהמלצתו המפורשת של שירות המבחן, אשר באה לידי ביטוי הן בתסקיר הראשון והן בתסקיר השני, לפיה אין להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. אמנם, יש טעם בטענת המשיב כי חל שיפור מסויים בהערכת שירות המבחן בנוגע לרמת המסוכנות הנשקפת ממנו, אולם בכך לטעמי אין די. המשיב מואשם כי נטל חלק פעיל באירוע מתוכנן של הצתת חדר מגורים המצוי בלב ליבה של שכונת מגורים בירושלים, והוא אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה לביצועם של מעשים אלה. המעשים המיוחסים למשיב יש בהם כדי ללמד על אדישות לחיי אדם ולתוצאות הקשות העלולות לנבוע מהם. במקרה דנן התממשה למרבה הצער תוצאה קטלנית - מותה של המנוחה, שהינה דיירת בקומה מעל החדר שהוצת. בתסקירו עמד שירות המבחן על כך שמן המשיב נשקף סיכון להתנהגות פורצת גבולות וכן על כך שהתייחסותו של המשיב לאירועים נושא כתב האישום לוקה בחוסר אונתניות ועולה ממנה גישה מצמצמת ומטשטשת. מטעמים אלה, אני סבורה כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא ממשית וכי בנסיבות אלה לא היה מקום לסטות מהמלצת שירות המבחן. לכך יש להוסיף את העובדה שהמשיב מואשם גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט המבססת כידוע עילת מעצר עצמאית ונפרדת על פי סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים. המשיב טוען אמנם כי בנוגע לאישום זה הוא לא הסכים לקיומן של ראיות לכאורה וטענה זו יש לה אחיזה בפרוטוקול הדיון (ראו עמ' 9 לפרוטוקול הדיון מיום 18.3.2015). עם זאת, חומר הראיות שהוגש על-ידי העוררת מגלה כי ראיות כאלה קיימות נגד המשיב גם בהקשר זה.

9. כך, מתמלילי האזנות סתר שבוצעו לאחר מעצרו של מחמד, עולה כי המשיב שוחח עם קרובי משפחתו וביקש כי יעדכנו אותו באשר לגרסה שמסר מחמד בנוגע לאירועים נושא כתב האישום, הן בחקירתו במשטרה והן בדיונים שהתנהלו בעניינו בבית המשפט המחוזי (ראו, למשל, שיחות מס' 57, 63 ו-90). כמו כן, מתמליל שיחה שניהל המשיב עם אדם בשם נהאד ביום 26.1.2015, עולה כי בטרם מעצרו של מחמד, תיאמו לכאורה המשיב ומחמד גרסאות בנוגע להתרחשות האירועים בלילה נושא כתב האישום, והדברים מדברים בעד עצמם:

סמיה [המשיב]: טוב אתה יודע מה כל הנושא? אני אני עכשיו נניח שאתה החוקר אני נכנס לדבר איתך במדויק: אני יצאתי לאן? היינו

אצל סמארה אכלנו ארוחת ערב. אני סגרתי עם מחמד שנדבר כך (מקלל), הבחורה לא יצאה איתנו לתל אביב, לא יצאנו, למה הוא מחרבן ואומר לתל אביב. אני ראיתי אותה ברמזור נווה יעקב הבחורה. [...] (שיחה מס' 90; ההדגשות שלי).

תימוכין נוספים למסקנה כי המשיב ומחמד תיאמו לכאורה את גרסאותיהם באשר לאירועים נושא כתב האישום, ניתן למצוא גם בהודעתו הראשונה של מחמד במשטרה מיום 25.1.2015, אשר תוכנה עולה בקנה אחד עם הגרסה שאותה תיאמו לכאורה השניים כדברי המשיב במובאה מתמליל השיחה שצוטטה לעיל:

ש: ספר לי איפה היית שלשום ביום שלישי משעות הערב?

ת: היתי בכפר כול היום, ובערב יצאתי אני ובן דודה שלי ששמו רג'בי סמיח [המשיב] ללכת לתל אביב לטייל, חזרנו לירושלים מאוד מאוחר בערך בין שתיים לשלוש וחצי בבוקר, הגענו לאכול במאפיה בבית חנינה בסמארה זה שם של המאפיה, אכלנו משולש עם ביצה, יצאנו לכיוון הבית שלנו בכפר עקב, דרך בית חנינה עלנו דרך הגשר של פסגת זאב, ברמזור של נווה יעקב עמדנו ברמזור אדום, ראינו מישהי ברמזור של נווה יעקב זו בחורה שהיא חברה של בן דודה שלי ששמו עלא רג'בי [...] מי שישב איתי באוטו זה סמיח [המשיב] הוא ישב במושב לידי ברכב שלי הוא מכיר את הבחורה הזו ששמה רביד [...] (ההדגשות שלי).

תמלילים אלה יש בהם משום ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב באישום השני המיוחס לו לשיבוש מהלכי משפט.

10. בהינתן משקלן המצטבר של הראיות לכאורה בשני האישומים, בהינתן סוג העבירות שבהן מדובר ובהינתן התרשמותו של שירות המבחן גם בתסקיר השני מרמת מסוכנות בינונית של המשיב להישנות עבירות אלימות ומרמת מסוכנות גבוהה להישנות עבירה של שיבוש מהלכי משפט, אני סבורה כי שגה בית המשפט קמא משהורה על שחרורו של המשיב לחלופה, ועל אחת כמה וכמה מבלי שאיפשר כלל לשירות המבחן לבחון את המפקחים החדשים שהוצעו.

11. אשר לטענת המשיב כי יש לשחררו לחלופת מעצר נוכח שחרורו של מחמד. טענה זו דינה להידחות נוכח האבחנה הקיימת בין השניים עליה עמדה העוררת בצדק. המשיב נטל, לכאורה, חלק דומיננטי בפרשה ואילו חלקו של מחמד פחות, שכן בעוד מחמד המתין ברכב על פי הנטען בכתב האישום, מיוחסים למשיב ולרביד מעשי ההצתה, ההתפרצות והגניבה בפועל. כמו כן שירות המבחן העריך בתסקיר השני כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב להישנות עבירות אלימות היא בינונית, בעוד שהמסוכנות הנשקפת ממחמד הוערכה כבינונית-נמוכה. כמו כן, העריך שירות המבחן כי המשיב הוא בעל אופי "יוזם" בעוד שבנוגע למחמד נאמר כי הוא נגרר אחר שותפו לפשע והדגיש כי החשש להישנות עבירה של שיבוש מהלכי משפט מצד מחמד נובע מן האפשרות שהמשיב יפעיל עליו לחץ בהקשר זה. בטעמים אלה יש אכן יסוד לאבחנה בין השניים.

12. אשר על כן, הערר מתקבל והמשיב יוותר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בשולי הדברים אציין עם זאת כי אינני מוציאה מכלל אפשרות שלאחר שמיעת עדותו של מחמד יהיה מקום לשוב ולבחון, באמצעות שירות המבחן, את החלופה שעליה הורה בית המשפט קמא, חלופה אשר כאמור לא נבחנה על ידי שירות המבחן בשלב כלשהו.

ניתנה היום, י"ח באייר התשע"ה (7.5.2015).

ש ו פ ט ת
